

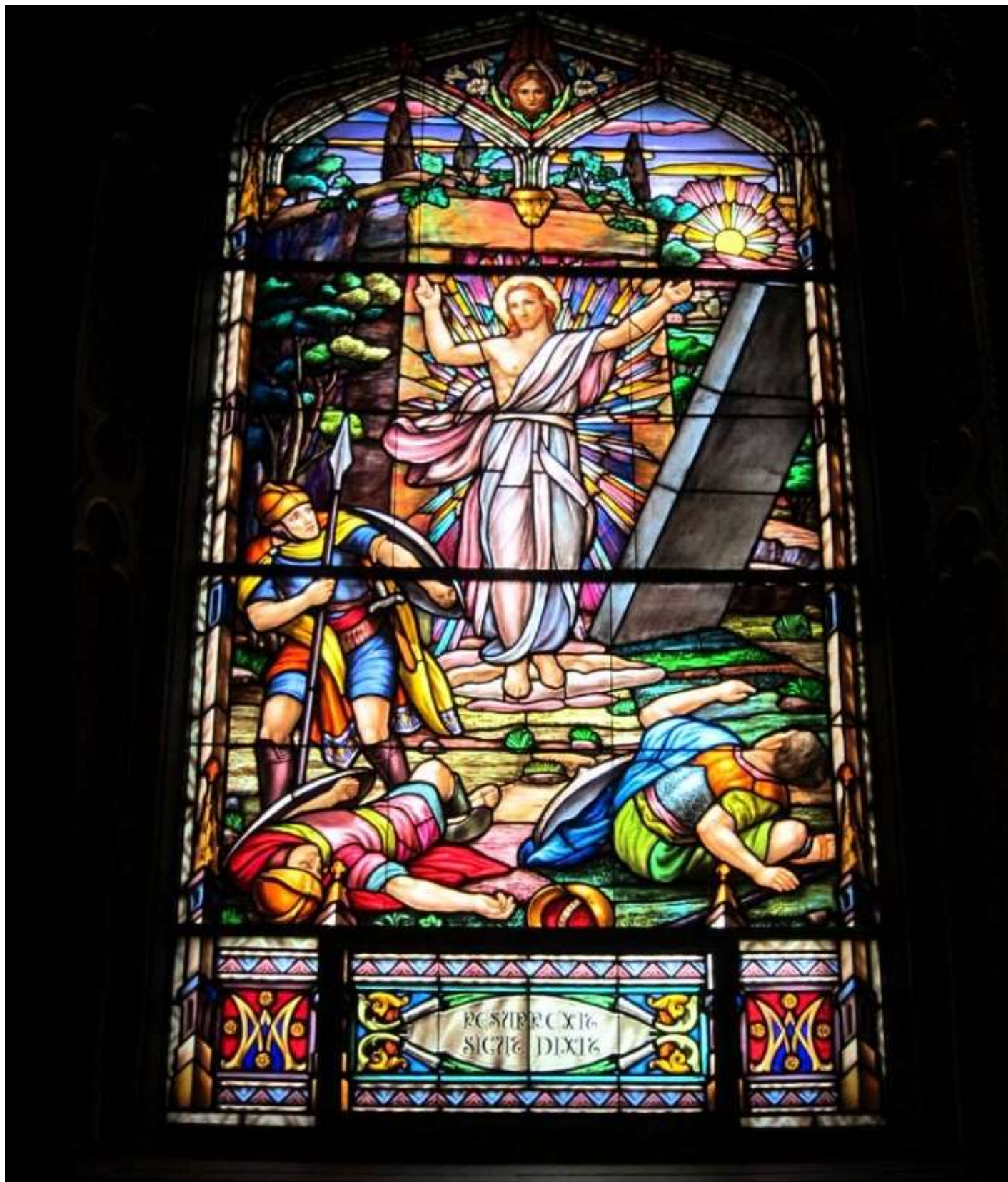


Biuletyn Tygodniowy CiZ

Biuletyn Centrum Informacyjnego Zakonów opracowywany przez zespół portalu internetowego www.zyciezakonne.pl i sekretariat Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich

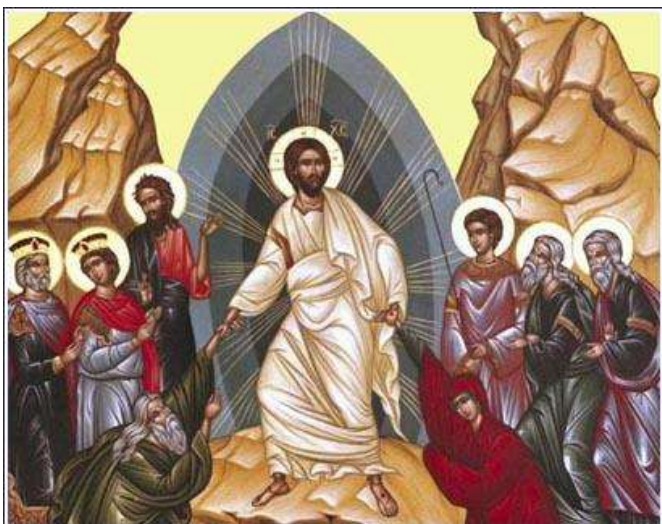
8-21 kwietnia 2014

15-16/2014 (267-8)



JEZUS ZMARTWYCHWSTAŁ! I my zmartwychwstaniemy!

Drodzy, siostry i bracia w konsekracji zakonnej, w tej perspektywie życie nabiera szczególnego sensu. Żyjemy nie obok Boga, ale razem z Nim i w Nim. Życie jest nam podarowane nie po to, by kolekcjonować zasługi, ale by zdążyć zaprzyjaźnić się z Bogiem, nauczyć się Jego dróg, zawierzyć.



Nie życzę więc „świętego spokoju”, ale pasji szukania. Takiego przeżywania niepowodzeń, niepokojów, może i cierpień, by były okazją oczyszczania myślenia, intencji, trudnym wyborem przyłgnięcia do Jego Krzyża. Niechże się wdziera w naszą świadomość to rozumienie, że życie jest umieraniem dla siebie, i wtedy tylko ma sens, gdy żyje się nie "po coś", ale "dla kogoś". Życie całkowicie poświęcone Bogu musi mieć swój Wielki Piątek i oczekiwanie wielkanocnego poranka.

Nie życzę sukcesów ani ludzkiego podziwu, ale zachwyty nad pięknem naszej służby, ofiary, oddawania życia Bogu, Kościołowi i człowiekowi.

Życzę sztuki kroczenia pod prąd opinii, modom, stereotypom, niechęci czy niezrozumieniu. Życzę eschatologicznej wrażliwości. Ona pozwala inaczej patrzeć i widzieć dalej. Pomaga dostrzec Twarz Zmartwychwstałego w biedaku, agnostyku, współbracie, w sobie.

Życzę pokory wobec tajemnicy człowieka. Odnajdywania siebie w Bogu życzę, codziennie, coraz bardziej.

o. Janusz Sok, CSSR
Przewodniczący KWPZM

Wiadomości Krajowe

EKSTREMALNA DROGA KRZYŻOWA NA KALWARIĘ

W nocy z 11 na 12 kwietnia 2014 z kościoła św. Józefa w Krakowie przybyła do naszego Sanktuarium w Kalwarii Żebrzdowskiej kolejna już Ekstremalna Droga Krzyżowa. Około 1,5 tys. osób pokonało pieszo blisko 40 kilometrów w milczeniu, myśląc o temacie przewodnim tegorocznej EDK, którym jest miara wielkości człowieka.

„Jezus powiedział: poznacie po owocach. Nie po dobrych chęciach, nie po marzeniach, ani nie po planach. Nie po płomiennej przemowie, wyjątkowym wyglądzie, uroku osobistym... Po owocach. Czyli ktoś podjął się zadania i wygrał. Miał zrobić i mu wyszło. Udało się. To jest bardzo obiektywna miara. Owoce, to mierzalny efekt działań. (...) Jeśli wszedłem na szczyt, góra się nie

zmieniła, ale ja się zmieniłem. Jestem zdobywcą i wiem, że mogę to zrobić po raz kolejny. Znam siebie.



Ta miara od razu nas różnicuje. Ktoś podejmuje małe wyzwania lub się nie stara. Jest małym człowiekiem. Ale może przymierzyć się do większych wyzwań, a potem

wygrać. Stanie się większym człowiekiem. Bo miarą naszej wielkości jest największe wyzwanie, którego podjęliśmy się i wygraliśmy.

To, że urodziliśmy się jako ludzie jeszcze nie znaczy. Czas zacząć zarządzać swoją wielkością. „Poznacie po owocach!”

Bóg jest wielki i chce się przyjaźnić z ludźmi w odpowiednim dla Niego formacie.” – ks. Jacek Stryczek, inicjator EDK, prezes stowarzyszenia Wiosna.

Ekstremalna Droga Krzyżowa skierowana jest do tych wszystkich, którzy chcą pełniej przeżyć ostatnie dni Wielkiego Postu. W trakcie EDK każdy z uczestników ma możliwość głębokiego przeżycia Misterium Drogi Krzyżowej skupiając się nad medytacją specjalnie przygotowanych rozważań oraz pokonując pieszo kilometry na drodze z Krakowa do Kalwarii.

Za: www.kalwaria.eu

III SESJA KONSULTY KWPZM

W Kolegium Jezuitów na Rakowieckiej w Warszawie odbyło się we środę 16 maja trzecie spotkanie Konsulty KWPZM w nowej kadencji. Głównym tematem spotkania było przygotowanie 132 Zebrania plenarnego Konferencji przełożonych zakonów męskich, które odbędzie się w Warszawie i będzie poświęcone misji zakonów w Polsce.

Wysłuchano relacji O. Adama Żaka SJ z pracy specjalnej komisji powołanej do przygotowania dokumentów pomagających przełożonym zakonnym w reagowaniu na przypadki nadużyć seksualnych oraz sytuacji kryzysowe. Propozycje komisji zostaną przedstawione do dyskusji na zebraniu plenarnym. Konsulta

zdecydowała także, iż przedstawi podczas tego zebrania poprawki do Statutu KWPZM.

W odpowiedzi na dylematy Ojca Świętego Franciszka o ogłoszeniu Roku Życia Konsekrowanego w 2015 r. omówiono inicjatywy, jakie można będzie podjąć w związku z tym wielkim wydarzeniem. Zaproponowano między innymi zorganizowanie Kongresu Młodych Osób Konsekrowanych, pielgrzymki diecezjalnej na Jasną Górę oraz sympozjum dla przełożonych czterech Konferencji życia konsekrowanego. W przerwie spotkania członkowie Konsulty modlili się wspólnie przy relikwiach Św. Andrzeja Boboli. Red.

Biskup „od zakonów” ORDYNARIUSZEM W SIEDLCACH

Ojciec Święty mianował nowego biskupa siedleckiego – został nim dotychczasowy biskup pomocniczy diecezji kieleckiej Kazimierz Gurda. Jednocześnie Biskup Zbigniew Kiernikowski został nowym biskupem legnickim, a dotychczasowy ordynariusz w Legnicy bp Stefan Cichy przechodzi na emeryturę.



Biskup Kazimierz Gurda urodził się w 1953 r. w Książnicach Wielkich. Do kapłaństwa przygotowywał się w Wyższym Seminarium Duchownym w Kielcach. Świecenia prezbiteratu przyjął w 1978 r. Doktorat uzyskał w Instytucie Patrystycznym „Augustianum” przy Uniwersytecie Laterańskim w Rzymie w 1988 r. Po powrocie do kraju został wykładowcą patrologii i języka łacińskiego oraz ojcem duchownym w kieleckim seminarium duchownym. Od czerwca 1996 r. był proboszczem parafii

pw. św. Józefa w Zagnańsku, pozostając wykładowcą patrologii w seminarium.

Dwa lata później został mianowany rektorem Wyższego Seminarium Duchownego w Kielcach. W 2004 r. otrzymał nominację biskupią. W Konferencji Episkopatu Polski bp Kazimierz Gurda jest przewodniczącym Komisji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, a także członkiem Komisji Mieszanej Biskupi – Wyżsi Przełożeni Zakonni.

Za: www.episkopat.pl

O. JAROSŁAW RÓŻAŃSKI OMI profesorem zwyczajnym

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski wręczył, dzisiaj, akty nominacyjne profesora nauczycielom akademickim oraz pracownikom nauki i sztuki. Wśród nich był o. dr hab. Jarosław Różański OMI, dyrektor Instytutu Dialogu Kultury i Religii Wydziału Teologicznego UKSW w Warszawie, który uzyskał tytuł profesora nauk teologicznych, w specjalności misjologii.

O. Jarosław Różański OMI, ur. w 1961 r. w Biłgoraju, to prezbiter Zgromadzenia Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej, misjolog i religioznawca. Studia seminaryjne odbył w Wyższym Seminarium Duchownym Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej w Obrze k. Wolsztyna (1981-1987). W 1991 ukończył filologię polską na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza

w Poznaniu. Lata 1991-1993 spędził w północnym Kamerunie. Na przełomie roku 1995-1996 zapoznał się z misjami na wschodnim wybrzeżu Madagaskaru. Owocem tych pobytów były publikacje książkowe. W 1996 r. ukończył misjologię w Akademii Teologii Katolickiej (obecnie Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego) w Warszawie. W 1998 r. obronił na ATK w Warszawie pracę doktorską. W 2004 r. habilitował się w UKSW w Warszawie. W 2006 r. otrzymał tytuł prof. UKSW.



W swoim dorobku ma więcej niż 25 książek naukowych, około 100 artykułów naukowych oraz liczne publikacje popularyzujące. Wypromował 20 doktorów nauk teologicznych w specjalnościach w: misjologii, t. religii oraz t. środków społecznego przekazu. Był organizatorem i współorganizatorem wielu konferencji i sympozjów naukowych, także międzynarodowych.. Więcej na: www.oblaci.pl

KONWENT GENERALNY MARIANÓW odbywał się w Licheniu

„Mariańska wspólnota życia – wczoraj, dziś, jutro” – to temat konwentu generalnego, który zakończył się 12 kwietnia w sanktuarium maryjnym w Licheniu. Wzięło w nim udział 38 współbraci z Europy, obydwu Ameryk, Afryki i Azji. Byli to przełożeni mariańskich prowincji i wikariatów oraz księża i bracia zaangażowa-

ni w formację (moderatorzy postulatów, mistrzowie nowicjatów, rektorzy i prefekci seminariów).

Formalne rozpoczęcie konwentu miało miejsce 7 kwietnia. Ojcowie konwentualni zgromadzili się przy grobie mariańskiego zakonodawcy, bł. Stanisława od Jezusa i Maryi Papczyńskiego, w Górze Kalwarii na Mariankach. Potem wszyscy udali się jeszcze do kolebki zakonu – pierwszego klasztoru w Puszczy Mariańskiej k. Skierniewic. Tam m.in. wspólnie odmówiono nieszpory.

Obrazy konwentu trwały przez cztery dni w Licheniu. Punktem wyjścia były różne prelekcje, których tematyka oscylowała wokół zagadnień związanych z mariańskim życiem wspólnotowym. Przykładowe tematy brzmiały: „Idea wspólnoty mariańskiej według bł. Ojca Założyciela”, „Istotne elementy wspólnoty mariańskiej według bł. Ojca Odnowiciela”, „Kryzysy wspólnoty i reakcje na nie w dziejach marianów”, „Misterium Niepokalanego Poczęcia inspiracją i siłą mariańskiego życia wspólnego”, „Aktualne zagrożenia życia wspólnego według nauczania Kościoła”, czy też „Wspólnota życia ewangelią czy tylko wspólnota życia?”.

Po każdym wystąpieniu był czas na dyskusję i dopowiedzenia, zaś niektóre tematy zakończyły się pracą w grupach. Na ostatnie dni konwentu złożyły się relacje przełożonych prowincji i wikariatów, po których również był czas na dyskusję i pytania.

Po zakończeniu formalnej części konwentu jego członkowie udali się jeszcze na zwiedzanie sanktuarium św. Faustyny w Świniach Warckich oraz dworku Fryderyka Chopina w Żelazowej Woli, gdzie wysłuchano koncertu fortepianowego. Modlitwą i kolacją w siedzibie polskiej prowincji na warszawskich Stegnach zakończono wspólne międzynarodowe zebranie.

Według mariańskiego ustawodawstwa konwent generalny jest zwoływany po upływie trzech lat od kapituły generalnej i służy omówieniu ważniejszych spraw zgromadzenia. Zwykle towarzyszy mu jakiś wiodący temat. Problematyka tegorocznego konwentu związana jest z ogłoszonym przez przełożonego generalnego, ks. Andrzeja Pakułę MIC, Rokiem Wspólnoty.

Wiecej na: www.marianie.pl

ZAKOŃCZENIE POSTU w intencji ubogich

Post – słowo dziś często niezrozumiałe i wyśmiewane. Pytania po co pościć? Jak, powstrzymując się od pokarmów, można komuś pomóc?

Broniłam się rękami i nogami, kiedy poproszono mnie o podzielenie się refleksją z 40-godzinnego postu o chlebie i wodzie w intencji ludzi bezdomnych, którego uroczyste zakończenie odbyło się dnia 6 kwietnia br. wspólną Eucharystią oraz obiadem z bezdomnymi. Cóż mogłabym napisać, wiedząc, że przerwałam post po zaledwie 24 godzinach? A więc determinacji wystarczyło mi na zaledwie 1440 minut, czyli dokładnie 86 400 sekund. Nie był to dla mnie powód do dumy, szczególnie wtedy, kiedy widziałam zmęczenie na twarzach tych, którzy wytrwali, kiedy słyszałam, jak bardzo już czekają na kubek gorącej, aromatycznej kawy, na pierwszy treściwy, gorący posiłek. To była w gruncie rzeczy bardzo ważna lekcja dla mnie samej. Pokazała mi, jaka jestem naprawdę w godzinach próby i ile jeszcze muszę nad sobą popracować przez ten rok, by podjąć to wyzwanie silniejszą w przyszłym roku. Czym ta próba była dla innych osób, które podjęły wyzwanie? Na pewno pokazała ich wielką solidarność z bezdomnymi. Wielkie serce i wielkie dla nich oddanie.

Działaczka społeczna Helen Keller powiedziała kiedyś: „Myślę, że najwspanialszych i najpiękniejszych rzeczy na świecie nie daje się zobaczyć, ani nawet dotknąć, trzeba je wyczuć sercem”. Dzień wspólnego posiłku z bezdomnymi, był dla mnie jednym z takich dni, kiedy chciałoby się, aby nieprzerwanie trwał. Widok 300 bezdomnych jedzących gorący żurek z kielbasą; widok całego zespołu Fundacji i wolontariuszy zatraconych w przygotowaniu; widok pojemników pełnych produktów spożywczych, złożonych przez ludzi wielkiego serca przy figurze Św. Franciszka, na kolejne posiłki dla bezdomnych – z pewnością radowały nie tylko moje serce.



Wzruszająca dla mnie była informacja, że osoby poszczące znalazły się również wśród samych bezdomnych, którzy podjęli się wyrzeczenia w intencji wolontariuszy. To jest dla mnie dowód istnienia

wspólnoty duchowej przy tego rodzaju inicjatywach. Z kolei zdaniem Marka, jednego z podopiecznych fundacji, wsparcie duchowe, które otrzymuje podczas takiej akcji, jest dla niego o wiele ważniejsze niż jakakolwiek pomoc finansowa.
Tekst: MM

Fundacja Kapucyńska dziękuje wszystkim organizacjom, które włączyły się w akcję Postu 40-godzinnego. Poprzez wspólne zaangażowanie nasze dzieło modlitwy i wyrzeczenia w intencji osób bezdomnych rozszerzyło się nie tylko na całą Polskę, ale nawet za jej granice. Mamy nadzieję, że z roku na rok inicjatywa będzie rostać w siłę i stanie się istotną formą pomocy potrzebującym.

Szczególne podziękowania dla: Fundacji Barka, Towarzystwa Pomocy br. Alberta, Towarzystwa charytatywnego im. Ojca Pio Koło Warszawskie nr 5, Bractwa Miłosierdzia br. Alberta, Fundacji Iskra Bożej Opatrzności, Stowarzyszenia Pomocy Wzajemnej „Barka”, Fundacji Pasja Życia. Poprzez stronę akcji na facebookowym profilu Fundacji Kapucyńskiej swój udział w poście zadeklarowało 200 osób. Wiemy jednak, że ludzi, którzy podjęli się wyrzeczenia, było o wiele więcej. W imieniu osób bezdomnych, każdemu uczestnikowi akcji, serdecznie dziękujemy

Za: www.kapucyni.pl

RODZINNE SPOTKANIE W LICHENIU

Ponad 160 osób przybyło w miniony weekend (11-13 kwietnia) do Sanktuarium Matki Bożej Licheńskiej, aby wziąć udział w zjeździe rodziców, krewnych i przyjaciół księży marianów. W trakcie spotkania dla gości wystąpił góralski zespół „Powicher” z miejscowości Rdzawka na Podhalu.

Kwiecień jest dla rodzin księży i braci marianów szczególnym miesiącem, na który oczekują z niecierpliwością przez cały rok. To właśnie w tym miesiącu pokonują nierzadko kilkaset kilometrów by przez weekend móc spotkać się ze swymi synami, wnukami,

braćmi czy wujkami. A wszystko po to, być choć na chwilę być razem.

Jedną z osób, która w tym roku postanowiła przybyć do Lichenia, była p. Zofia Zając z miejscowości Kalinówka k. Lublina. Jest ona siostrą ks. Roberta Krzywickiego MIC, który w Zgromadzeniu jest odpowiedzialny za pracę z ludźmi uzależnionymi i kieruje Licheńskim Centrum Pomocy Rodzinie i Osobom Uzależnionym. W licheńskim spotkaniu uczestniczy trzeci raz: „Przyjeżdżam tutaj od śmierci mojego męża. Znalazłam tutaj ukojenie, pocieszenie. Ja się tutaj pozbierałam, w tym Sanktuarium. Chcemy wesprzeć Roberta, aby sobie radził w pracy. Ponadto spotykam tutaj wielu

znajomych ludzi. To jest naprawdę wielka rodzina” – powiedziała p. Zajac.]



Podczas trzydniowego spotkania czas gościom wypełniały przed wszystkim spotkania z najbliższymi, rozmowy, spacer. Zważywszy na specyfikę miejsca, nie mogło oczywiście zabraknąć czasu na modlitwę. W piątkowy wieczór rodziny marianów wzięły udział w Apelu Maryjnym przed Cudownym Obrazem Matki Bożej Licheńskiej. W sobotę natomiast modlono się wspólnie na koronce do Bożego Miłosierdzia oraz podczas Mszy św. w intencji rodzin. Dla tych, którzy w Licheniu byli po raz pierwszy, lokalny

przewodnik przybliżył historię miejscowości, powstania Sanktuarium oraz przedstawił najważniejsze miejsce w bazylice. W sobotę organizatorzy przygotowali też coś dla ducha – po południu odbyła się projekcja filmu zatytułowanego „Bł. Jan XXIII – papież pokoju”, a wieczorem w sali konferencyjnej Domu Pielgrzyma ARKA wystąpił zespół góralski „Powicher” z mariańskiej parafii w Rdzawce k. Rabki Zdroju.

Warto dodać, że proboszczem wspomnianej parafii jest ks. Piotr Wojtyła MIC, który w konkursie organizowanym przez Katolicką Agencję Informacyjną pod nazwą „Proboszcz Roku” w 2013 roku uplasował się na ósmej pozycji.

Zdaniem ks. Tomasza Sekulskiego MIC z mariańskiego duszpaństwa powołańczego, tego typu spotkania, mające kilkusetletnią tradycję, odbywają się z dwóch zasadniczych powodów: „Po pierwsze jest to wyraz wdzięczności w stronę naszych rodzin. Chcemy im w ten sposób podziękować – nie tylko dać gwarancję, że się modlimy za nich, ale to jest taki fizyczny znak naszej wdzięczności, aby ich zaprosić do tego miejsca. Po drugie ważne jest też to, aby umożliwić naszym rodzinom wzajemne poznanie, bo łączy nas powołanie mariańskie i my wierzymy też, że te rodziny w jakiś sposób Pan Bóg łączy”. Za: www.lichen.pl

125 LAT ZGROMADZENIA SIÓSTR OD ANIOŁÓW

31 marca 2013 r. Zgromadzenie Sióstr od Aniołów obchodziło 125 rocznicę powstania. Bezhabitowe Zgromadzenie Sióstr od Aniołów zostało założone w Wilnie przez ks. Wincentego Kluczyńskiego, przy współdziałaniu M. Bronisławy Stankowicz w 1889 r.

Obecnie siostry pracują w Polsce, Litwie, Białorusi, Ukrainie, Rosji, Czechach, Anglii, a także w trzech krajach afrykańskich: Rwandzie, Demokratycznej Republice Konga i Kamerunie.

Specyficznym charyzmatem Zgromadzenia jest pomoc kapłanom w pracy apostołowskiej. W tym duchu Siostry od Aniołów posługują w naszej Wspólnocie w Ząbkach. Na przestrzeni minionych 30 lat siostry pracowały w różnych działach

Sekretariatu Misyjnego, zajmowały się prowadzeniem kuchni oraz pracami domowymi.



Z okazji Jubileuszu w naszej Wspólnocie pallotyńskiej w Ząbkach została odprawiona Msza święta koncelebrowana pod przewodnictwem Księdza Rektora Jerze-

go Firczyka SAC. Po Komunii św. siostry odnowiły swoje śluby zakonne, następnie odśpiewano uroczyste *Te Deum*.

Wieczorem odbyła się świąteczna kolacja, w czasie której s. Lucyna Tomaszewicz, przełożona miejscowej wspólnoty, przedstawiła krótką historię Zgromadzenia, przeprosiła za winy i podziękowała za możliwość współpracy z Pallotynami. Na zakończenie kolacji siostry obdarowały wszystkich pamiątkową książeczką pt. „Dobrego dnia z Aniołem Stróżem”. Ksiądz Rektor w końcowym przemówieniu życzył siostrom błogosławieństwa Bożego, licznych powołań i dalszej owocnej współpracy z naszą Wspólnotą.

Za: InfoSAC

EKOLOGICZNY KALENDARZ NA WIELKI POST

Mijający Wielki Post dał nam kolejną szansę, aby lepiej uporządkować swoje życie. Post pomaga przywrócić zachwianą równowagę, wspomóc siły obronne organizmu, leczyć choroby współczesnej cywilizacji. Jednocześnie może uzdrowić naszą duszę i zbliżyć do Boga. Franciszkańscy ekolodzy razem z czytelnikami portalu Święto Stworzenia tworzyli przez 6 tygodni codzienne inspiracje. Oto cały kalendarz wielkopostny REFA.

Idea takiego kalendarza została zaczerpnięta z pomysłu katolickiej archidiecezji Waszyngtonu pt. *Caring for Creation Calendar – Lent 2014*. Ale twórcy polskiej wersji z Ruchu Ekologicznego św. Franciszka z Asyżu – REFA przygotowali całkowicie nowe propo-

zycie na kolejne postne tygodnie uwzględniając polski kontekst oraz głosy naszych chrześcijańskich ekologów.

Zachęcając do lektury papieskich tekstów i refleksji nad ważnymi problemami ekologicznymi, redaktorzy kalendarza wskazywali na duchowe i praktyczne sposoby ich realizacji. Wskazywali na ogromny potencjał, jaki posiadamy jako konsumenci poprzez mądre wybory: od wsparcia rolników rodzinnych i zakup produktów z ich gospodarstw, do radykalnego ograniczenia jedzenia mięsa w postnym czasie i zwrócenia uwagi na tradycyjną kuchnię postną. Motywowali do oszczędności, zdrowego trybu życia, rachunku sumienia oraz wdzięczności za Miłosierdzie Boże dla nas i świata całego!

Okazało się też, że w wielu proponowanych praktykach mogą spotkać się ambitni ekolodzy i chrześcijanie. Zarówno ekoetyka,

teoria zrównoważonego rozwoju, jak i etyka chrześcijańska, jest propozycją trudną i wymagającą, postulującą samoograniczenie się i wyrzeczenia. Potrzebne są zatem nowe siły i motywacje dla nowej jakości. W zamian dostaniemy szczęście uczestnictwa w tworzeniu świata bardziej przyjaznego ludziom, zwierzętom i całemu stworzeniu.

Aktualizowany co tydzień ekologiczny kalendarz REFA na kolejne tygodnie Wielkiego Postu jest do pobrania na portalu [Święto](#)

[Stworzenia](#) oraz na [facebookowym profilu](#). Mamy zatem nadzieję, że wykorzystaliśmy tegoroczną szansę jaką ofiarował nam Kościół. W ciągu tych tygodni udało się wprowadzić więcej pokoju w relacji z Bogiem, bliźnimi i całym stworzeniem. Może staną się inspiracją do ich rozwijania i zmiany stylu życia, w którym moralne wskazówki wiążą się z codzienną praktyką działania.

Stanisław Jaromi OFMConv

REFA NA WIELKI POST

czas pojednania z Bogiem, bliźnimi i całym stworzeniem

2014

Wielki Post to kolejna szansa, aby lepiej uporządkować swoje życie. Post może nam pomóc przywrócić zachwianą równowagę, wspomóc siły obronne organizmu, leczyć choroby współczesnej cywilizacji a jednocześnie uzdrowić naszą duszę i zbliżyć do Boga. Zapraszamy Ciebie do pomysłowego wykorzystania kalendarza REFA na Wielki Post w trakcie 40 najbliższych dni oczekiwania na Paschę (Wielkanoc).



Ruch Ekologiczny św. Franciszka z Asyżu (REFA)
portal Święto Stworzenia

Więcej:
www.swietostworzenia.pl

NIEDZIELA	PONIEDZIAŁEK	WTOREK	ŚRODA	CZWARTEK	PIĄTEK	SOBOTA
13	14	15	16	17	18	19
Niedziela palmowa. Zrezygnuj dzisiaj z jakichkolwiek zakupów. Lepiej ten czas spędzić z innymi. Pomyśl, czy nie mogłoby stać się to cenniejszym zwyczajem.	Zastanów się nad całym tygodniem bez mięsa. W tradycjach kuchennych jest dużo bezmięsnych dań. Znajdźmy w... kuchni postnej! Stare książki kucharskie zawsze miały rozdziały z takimi daniami.	Zrób sobie ekologiczny rachunek sumienia. Wygooguj. Pełny tekst znajdziesz też tu: http://swietostworzenia.pl/murgia/55-rachunek-sumienia-nie-tylko-dla-ekologow	W te Święta kupuj żywność pochodzącą z lokalnych upraw i hodowli. Proponujemy odwiedzić tradycyjny targ w twojej okolicy lub bio-bazar zamiast supermarketu, czy popularnego dyskontu w te Święta.	Zauważ jak teksty liturgiczne Wielkiego Czwartku pięknie rozwijają myślenie sakramentalne o darach przyrody: http://www.swietostworzenia.pl/component/content/article/2-aktualne/314-tylko-w-niebie-czyli-o-sakramentalnym postrojeniu-w-kita	Wielki Piątek – czas na akt wdzięczności za Miłosierdzie Boże dla nas i świata całego!	Wielka Sobota - Czas na medytację w ciszy, np. z lekturą orędzia Franciszka z 2013: "Aby zakwitła najbardziej jałowa ziemia"

„DOKĄD ZMIERZASZ” najlepszą książką katolicką roku

Kilkadziesiąt książek zgłoszonych przez polskich wydawców rywalizowało o uznanie jurorów i internautów w konkursie i plebiscycie "Najlepsza książka katolicka 2014" – www.ksiazkakatolicka.pl. W głosowaniu internautów oddano ponad 15 tysięcy głosów.

Najwięcej głosów internautów i tytuł „Najlepszej książki katolickiej” otrzymała publikacja *Dokąd zmierzasz* Małgorzaty Kupiszewskiej (Wydawnictwo Apostoli-

cum). – Zarówno krótkie teksty Małgorzaty Kupiszewskiej, warszawskiej dziennikarki i pisarki, jak też towarzyszące im reprodukcje obrazów oscylują wokół kolejnych stacji drogi krzyżowej oraz rozważań różańcowych – pisała o tej książce Karolina Mucha.

Czytelnicy trzykrotnie przemierzają drogę krzyżową, wpatrując się w przypominające witraże obrazy Franciszka Maśluszczyka, oszczędne, a przy tym przemawiające intensywnością barw dzieła Stanisława Rodzińskiego oraz nowoczesne i zaskakujące płótna Wojciecha Sadleya. Równocześnie wsłuchują się w słowa Kupiszew-

skiej, zawierające modlitwy za tych, którzy ich potrzebują (*W wielkopostnej ciszy*), analizy fragmentów Pisma Świętego (*W majowych bzach*) oraz – dzięki literackim alegoriom – kierujące uwagę czytelników na polskich świętych (*W blasku promieni*).

Teksty te, dotycząc spraw codziennych, pomagają w zmianie biernych obserwatorów, z przyzwyczajenia recytujących nazwy kolejnych stacji, w uczestników drogi krzyżowej. Może będą przypominać, że na Golgotę zmierzamy nie tylko podczas wielkopostnych nabożeństw, ale w każdej chwili życia? [...] Za: [InfoSAC](#)

Refleksja tygodnia

RADUJCIE SIĘ, WESELCIE SIĘ, PROMIENIUJCIE RADOŚCIĄ

W tych dniach, dzięki wytrwałej pracy translatorskiej S. Jolanty Olech SJK otrzymaliśmy polską wersję nowego dokumentu Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, noszącego tytuł: **Radujcie się... List okólny do osób konsekrowanych. Z nauczania Papieża Franciszka**. Cały dokument liczy 24 strony formatu A4 i możecie go znaleźć między innymi na www.zyciezakonne.pl. W obecnym, świątecznym, numerze Biuletynu prezentujemy fragmenty II części dokumentu, zatytułowanej: **Pocieszajcie, pocieszajcie mój lud**

Nieść uścisk Boga

8. „Dzisiaj ludzie potrzebują z pewnością słowa, ale przede wszystkim pragną, abyśmy świadczyli o miłosierdziu, o czułości Pana, rozgrzewającej serce, budzącej nadzieję, pociągającej ku dobru. Radość niesienia Bożego pocieszenia!”.

Papież Franciszek zawiera osobom konsekrowanym tę misję: odnaleźć Pana, który nas pociesza jak matka, i pocieszać lud Boży. Z radości spotkania z Panem i z Jego powołania wypływa

służba Kościołowi, misja: nieść mężczyznom i kobietom naszych czasów pocieszenie Boga, świadczyć o Jego miłosierdziu.

W wizji Jezusa pocieszenie jest darem Ducha, Parakleta, Poczyciela, który pociesza nas w doświadczeniach i zapala na nowo nadzieję, która nie zawodzi. W ten sposób pocieszenie chrześcijańskie staje się osłoda, zachęta, nadzieją: jest działającą obecnością Ducha (por. J 14,16-17), owocem Ducha, a owocami Ducha są miłość, radość, pokój, cierpliwość, życzliwość, dobroć, wierność, łagodność, panowanie nad sobą (Ga 5,22).

W świecie, w którym jest tyle braku zaufania, zniechęcenia, depresji, w kulturze, w której mężczyźni i kobiety ulegają kruchości i

Czułość dobrze nam robi

9. Jako świadkowie komunii, mimo naszych sposobów myślenia i naszych ograniczeń, jesteśmy więc powołani do tego, aby nieść uśmiech Boga, a braterstwo jest pierwszą i najbardziej wiarygodną ewangelią, którą mamy do opowiedzenia. Prosi się nas o humanizowanie naszych wspólnot: „Pielęgnujcie przyjaźń między sobą, życie rodzinne, miłość między wami. Niech klasztor nie będzie czyścem, ale rodziną. Problemy są i będą, ale tak jak w rodzinie, trzeba szukać rozwiązań z miłością; nie niszczyć wspólnoty, rozwiązując problemy; nie współzawodniczyć. Pielęgnować życie wspólne, ponieważ gdy we wspólnocie jest jak w rodzinie, Duch Święty jest pośród was. Zawsze z wielkim sercem. Przechodzić nad problemami, nie chwalić się, znosić wszystko, uśmiechać się z całego serca. A znakiem tego będzie radość”.

Radość umacnia się w doświadczeniu braterstwa, jako miejscu teologicznym, gdzie każdy jest odpowiedzialny za wierność Ewangelii i za wzrastanie każdego. Kiedy wspólnota karmi się tym samym Ciałem i Krwią Jezusa, gromadzi się wokół Syna Bożego, aby kierowana Słowem, razem iść drogą wiary – staje się jedno z Nim; wspólnotą w komunii, która doświadcza bezinteresownej miłości i świętuje wolną, radosną, pełną odwagi.

Bliskość jako towarzyszenie

10. Jesteśmy powołani do tego, aby wychodzić poza siebie na drodze adoracji i służby. „Wyjść, aby szukać i znaleźć! Mieć odwagę iść przeciw tej kulturze skuteczności i wykluczenia. Spotkanie i przyjęcie wszystkich, solidarność i braterstwo są tymi elementami, które czynią naszą cywilizację prawdziwie ludzką. Bądźcie sługami komunii i kultury spotkania! Chciałbym wam to powtarzać niemal natrętnie. I czyńcie to bez zarozumiałstwa.

„Widmem, z którym trzeba walczyć, jest obraz życia zakonnego pojmowanego jako schronienie i pocieszenie wobec świata zewnętrznego, złożonego i trudnego”. Papież wzywa nas do „wyjścia z gniazda”, aby żyć jak mężczyźni i kobiety naszych czasów i powierzać siebie samym Bogu i bliźniemu.

„Radość rodzi się z bezinteresowności spotkania! [...] I radość spotkania z Nim, radość z Jego powołania prowadzi nas do tego, abyśmy się nie zamykali, ale otwierali; prowadzi do służby Kościołowi. Święty Tomasz mówił: «bonum est diffusivum sui». Dobro rozszerza się. Ale też radość rozszerza się. Nie bójcie się okazywać radość z tego, że odpowiedzieliście na powołanie Pana, na Jego wybór miłości, i świadczyć o Jego Ewangelii w służbie Kościoła. Radość, ta prawdziwa, jest zaraźliwa; zaraża... i każe iść naprzód”.

Wobec zaraźliwego świadectwa radości, pogody ducha, płodności, wobec świadectwa czułości i miłości, pokornego miłosierdzia, bez przemocy, wielu czuje potrzebę przyjscia i zobaczenia.

słabości, indywidualizmowi i interesom osobistym, oczekuje się od nas, że wniesiemy zaufanie w możliwość istnienia prawdziwego szczęścia, nadziei opartej nie tylko na własnych talentach, zaletach czy wiedzy, ale na Bogu. Wszystkim jest dana możliwość spotkania Go, wystarczy szukać Go szczerym sercem.

Mężczyźni i kobiety naszych czasów oczekują słów pocieszenia, bliskości przebaczenia i prawdziwej radości. Jesteśmy powołani do niesienia wszystkim uścisku Boga, który pochyla się nad nami z czułością matki; osoby konsekrowane mają być znakiem pełnego człowieczeństwa; pochylając się w geście pocieszenia, mają ułatwiać dostęp do łaski, a nie być kontrolerami łaski.

„Bratnia wspólnota bez radości to wspólnota wymierająca. [...] Wspólnota bogata w radość jest prawdziwym darem z wysoka dla braci, którzy umieją o niego prosić i potrafią akceptować się nawzajem, podejmują życie braterskie we wspólnocie, ufając w działanie Ducha Świętego”.

W czasach, w których fragmentaryczność myślenia przyznaje rację sterylności, masowemu indywidualizmowi, a słabość relacji powoduje rozpad i niszczenie ludzkiej troski, jesteśmy powołani do uczłowieczania relacji braterstwa, aby promować komunie duchową i komunie serc na wzór ewangeliczny, ponieważ „istnieje komunie życia między tymi, którzy należą do Chrystusa. Komunie, która rodzi się z wiary” i która czyni „Kościół, w jego najgłębszej prawdzie, komunie z Bogiem, rodzinną zażyłością z Bogiem, wspólnotą miłości z Chrystusem i z Ojcem w Duchu Świętym, przedłużającą się w braterskiej komunii”.

Dla Papieża Franciszka szyfrem braterstwa jest czułość, „czułość eucharystyczna”, ponieważ „czułość dobrze nam robi”. Braterstwo będzie miało „wielką siłę przyciągania. [...] Braterstwo przy wszystkich możliwych różnicach jest doświadczeniem miłości, która przekracza konflikty”.

Wielokrotnie Papież Franciszek wskazywał drogę przyciągania, zarażania, jako drogę wzrastania Kościoła, drogę ewangelizacji. „Kościół musi być pociągający. Obudźcie świat! Bądźcie świadkami innego sposobu postępowania, działania, życia! Jest możliwe żyć inaczej na tym świecie. [...] A ja oczekuje od was tego świadectwa”.

Zawierając nam zadanie obudzenia świata, Papież popycha nas na spotkanie z historiami współczesnych mężczyzn i kobiet w świetle dwóch kategorii pastoralnych, które zakorzenione są w nowości Ewangelii: bliskość i spotkanie; dwa sposoby, poprzez które sam Bóg objawiał się w historii, aż do Wcielenia.

Na drodze do Emaus, jak Jezus z uczniami, przyjmujemy radości i cierpienia ludzi, dając im „ciepło serca”; idźmy z czułością do zmęczonych, słabych, aby nasza wspólna droga miała w Chrystusie światło i sens.

Nasza droga musi „dojrzywać do duszpasterskiego ojcostwa, do duszpasterskiego macierzyństwa; jest rzeczą smutną, gdy ksiądz nie jest ojcem swej wspólnoty, a siostra nie jest matką tych wszystkich z którymi pracuje. Jest to problem. Dlatego mówię wam: korzeniem smutku w życiu duszpasterskim jest właśnie brak ojcostwa i macierzyństwa, biorący się ze złego przeżywania konsekracji, która powinna prowadzić nas do płodności”.

Niepokój miłości

11. Jako żywe ikony macierzyństwa i bliskości Kościoła, idźmy do czekających na Słowo pocieszenia, pochylając się z miłością macierzyńską i duchem ojcowskim nad ubogimi i słabymi.

Papież wzywa nas, abyśmy nie prywatyzowali miłości, ale z niepokojem kogoś, kto szuka: „Szukali zawsze, bez ustanku, dobra drugiego, dobra kochanej osoby”

Kryzys sensu, przeżywany przez współczesnego człowieka, kryzys ekonomiczny i moralny społeczeństwa zachodniego i jego instytucji – nie jest zjawiskiem przejściowym czasów, w których żyjemy, ale określa wyjątkowo znaczący moment historyczny. Jesteśmy więc powołani, jako Kościół, aby wyjść ku peryferiom geograficznym, miejskim i egzystencjalnym – ku tajemnicy grzechu, cierpienia, niesprawiedliwości, nędzy, ku ukrytym zakamarkom duszy, gdzie każdy człowiek doświadcza radości i cierpienia życia.

„Żyjemy w kulturze konfrontacji, fragmentaryczności, wykluczenia [...]; śmierć bezdomnego z powodu zimna nie jest ważną informacją”, a jednak „ubóstwo jest kategorią teologiczną, ponieważ Syn Boży zniżył się do tego, aby chodzić naszymi drogami. [...] Kościół ubogi dla ubogich zaczyna od tego, aby iść do ciała Chrystusa. Jeśli idziemy do ciała Chrystusa, zaczynamy cokolwiek rozumieć; rozumieć, co znaczy to ubóstwo, ubóstwo Pana”. Życie błogosławieństwem ubogich oznacza być znakiem, że trwoga samotności i ograniczeń została pokonana radością kogoś, kto jest naprawdę wolny w Chrystusie i nauczył się kochać.

Podczas wizyty duszpasterskiej w Asyżu Papież Franciszek postawił pytanie, z czego powinien wyzuc się Kościół. I odpowiedział: „Z każdego działania, które nie jest dla Boga, nie jest Boże; z lęku przed otwarciem drzwi i wyjściem na spotkanie z wszystkimi, szczególnie z najuboższymi, potrzebującymi, dalekimi, niczego nie oczekując; pewnie, nie po to, żeby zagubić się w tonącym świecie, ale żeby nieść odważnie światło Chrystusa, światło Ewangelii, także w ciemnościach, gdzie nic nie widać, gdzie można potknąć się; wyzuc się z powierzchownego spokoju, który daje struktury, z pewnością potrzebne i ważne, ale które nie mogą nigdy zasłaniać tej jedynej prawdziwej mocy, którą w sobie mają, mocy Bożej. To On jest naszą siłą!”

Brzmi dla nas jak zaproszenie to: „nie bójcie się nowości, którą Duch Święty czyni w nas; nie bójcie się odnowy struktur. Kościół jest wolny. Prowadzi go Duch Święty. Tego właśnie uczy nas Jezus w Ewangelii: wolności potrzebnej, aby ciągle odnajdywać nowość Ewangelii w naszym życiu, a także w strukturach. Wolności wyboru nowych bukłaków dla tej nowości”. Jesteśmy zaproszeni, by być mężczyznami i kobietami zuchwałymi, gotowymi do pójścia w sytuacje graniczne: „Nasza wiara nie jest wiarą-laboratorium, ale wiarą-drogą, wiarą historyczną. Bóg objawił się jako historia, nie jako kompendium abstrakcyjnych prawd. [...] Nie trzeba wznosić granic w swoim domu, ale żyć w sytuacjach granicznych i mieć odwagę”.

Obok wyzwania, jakie stanowi błogosławieństwo ubogich, Papież zachęca nas do pójścia ku granicom ludzkiej myśli i kultury, do promowania dialogu, także na poziomie intelektualnym, aby dać podstawy nadziei na bazie kryteriów etycznych i duchowych, stawiając pytania o to, co jest dobre. Wiara nigdy nie ogranicza przestrzeni rozumu, ale otwiera go na integralną wizję człowieka i rzeczywistości oraz broni przed niebezpieczeństwem zredukowania człowieka do „materiału ludzkiego”.

Kultura, powołana do tego, aby służyć ludzkości w każdych warunkach, jeśli jest autentyczna, otwiera niezbadane ścieżki, kroczy tymi, które pozwalają oddychać nadzieją, umacnia sens życia, troszczy się o wspólne dobro. Dzięki autentycznemu procesowi kulturalnemu „wzrasta integralna humanizacja, kultura spotkania i relacji; to jest właśnie chrześcijański sposób promowania dobra wspólnego, radości życia. I tutaj zbiegają się wiara i rozum, wymiar religijny z różnymi aspektami kultury ludzkiej: sztuką, nauką, pracą, literaturą”. Autentyczne poszukiwania w dziedzinie kultury spotykają się z historią i otwierają drogę do poszukiwania oblicza Boga.

Kongregacja Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń życia Apostolskiego, ROK ŻYCIA KONSEKWOWANEGO. *Radujcie się... List okólny do osób konsekrowanych. Z nauczania Papieża Franciszka (Prot. N. Sp. R. M. 1/2014)*

Wiadomości zagraniczne

NIEDZIELA PALMOWA I WIELKI TYDZIEŃ W JEROZOLIMIE

Przez cały Wielki Tydzień uwaga świata koncentruje się na Jerozolimie, bo to właśnie tam dokonały się zbawcze wydarzenia Wielkiego Tygodnia. Główną liturgię Niedzieli Palmowej jerozolimscy katolicy sprawowali w Bazylice Zmartwychwstania Pańskiego.

Liturgia Niedzieli Palmowej rozpoczęła się w Jerozolimie obrzędem poświęcenia palm i procesją wokół kaplicy Bożego Grobu i w pobliżu Kalwarii. Mszy św. ze śpiewem opisu Męki Pańskiej przewodniczył łaciński patriarcha Jerozolimy abp Fouad Twal. Uczestniczyło w niej ponad 50 kapłanów i liczni pielgrzymi.

Najbardziej znanym punktem jerozolimskich obchodów Niedzieli Palmowej jest jednak popołudniowa procesja ulicami miasta. Rozpoczyna się ona w sanktuarium w Betfage na Górze Oliwnej. Trasa procesji wiedzie obok kościoła Ojciec Nasz i kaplicy Płaczu Jezusa nad Jerozolimą (Dominus Flevit). Następnie prowadzi w

pobliżu Bazyliki Narodów z grotą Getsemani, miejsca, gdzie Judasz zdradził Jezusa. Procesja kończy się na dziedzińcu kościoła św. Anny, w murach Starego Miasta. Abp Twal pobłogosławi wiernych relikwiami Krzyża Świętego.



Jerozolimską procesją jest wielkim świętem zarówno lokalnych chrześcijan, jak i pielgrzymów przybywających nie tylko z różnych parafii Ziemi Świętej, ale także z całego świata. Wśród licznych grup pielgrzymów nie brak nigdy Polaków niosących palmy oraz białe czerwone flagi.

Pątniczka Egeria z IV wieku zaświadcza, że chrześcijanie w Ziemi Świętej, praktykowali procesję palmową od najdawniejszych czasów. Franciszkanie pełniący posługę opiekunów miejsc świętych podjęli tę tradycję, zapraszając do wspólnego świętowania Paschy Jezusa Chrystusa. Za: www.deon.pl

Papież do seminarzystów z Anagni: „W pójściu za Chrystusem nie ma miejsca dla mierności”

Problemy formacji do kapłaństwa podjął Ojciec Święty, spotykając się ze wspólnotą Papieskiego Kolegium Leonianum z Anagni. Jest to seminarium międzydiecezjalne dla kilkunastu diecezji regionu Lacjum. Papież pozdrowił szczególnie seminarzystów, którzy z odległego ok. 70 km od Rzymu miasteczka przyszli pieszo. Chwaląc ich za odwagę, porównał tę pielgrzymkę do formacji, która wymaga entuzjazmu i wytrwałości. Przypomnił, że jej filarami są modlitwa, studia, braterstwo, czyli życie wspólnotowe, oraz apostołstwo. Kiedy jednego z tych czterech filarów zabraknie, formacja nie jest dobra.

„Wy, drodzy seminarzyści, nie przygotowujecie się do wykonywania zawodu, żeby zostać funkcjonariuszami jakiegoś przedsiębiorstwa czy biurowego organu – mówił Franciszek. – Mamy tak wielu księży, którzy zatrzymali się «w pół drogi», nieprawdaż? To bolesne, że nie udało im się dojść do pełni. Mają coś z funkcjonariuszy, coś z biurokracji i to nie jest dobre dla Kościoła. Uważajcie, żebyście w to nie wpadli! Macie zostać duszpasterzami na wzór Jezusa Dobrego Pasterza, by być tak jak On i reprezentować Go pośród Jego owczarni, paść Jego owce”. Franciszek przyznał, że nie jest łatwo stać się „dobrym pasterzem” na wzór Chrystusa.

„To prawda, że na początku nie zawsze jest całkowita prawość intencji – stwierdził Papież. – Śmiałybym jednak powie-

dzieć: to niełatwe, żeby była. My wszyscy mieliśmy drobne braki co do prawej intencji, ale to z czasem zostaje rozwiązane przez codzienne nawrócenie. Pomyślmy jednak o apostołach, o Jakubie i Janie. Jeden chciał zostać szefem rządu, a drugi ministrem gospodarki, bo jest on ważniejszy. Apostołowie myśleli o czymś innym, a Pan z wielką cierpliwością korygował ich intencję, tak że w końcu oddali życie przez głoszenie Słowa i męczeństwo.



Nie obawiajcie się. Ktoś z was powie: «Ja nie jestem pewny, czy nie chcę być tutaj, żeby awansować». Zapytam go: „Ale kochasz Jezusa? Jeśli tak, to porozmawiaj z twoim ojcem duchownym, z formatarami i bardzo dużo się módl, a zobaczysz, że prawość intencji będzie postępować do przodu”. A ta droga oznacza medytowanie Ewangelii, by przekazywać ją ży-

ciem i głoszeniem. Oznacza doznawanie miłosierdzia Bożego w sakramencie pojednania. Tego nigdy nie zaniedbujcie, spowiadajcie się zawsze! A wtedy staniecie się hojnymi i miłosiernymi szafarzami, bo będziecie odczuwali Boże miłosierdzie na sobie”.

Ponadto Papież wskazał na znaczenie, jakie mają w życiu kapłańskim Eucharystia i wytrwała modlitwa:

„Jeśli ktoś z was – mówię to z serca, nie obrażajcie się – nie jest skłonny iść tą drogą, z takimi postawami i doświadczeniami, to lepiej, żeby miał odwagę szukać innej drogi. Jest w Kościele wiele sposobów, by dawać chrześcijańskie świadectwo, i także wiele dróg do świętości. W pójściu za Chrystusem nie ma miejsca dla mierności, tej mierności, która prowadzi zawsze do używania świętego Ludu Bożego dla własnej korzyści. Pius XI powiedział kiedyś, że lepiej stracić jakieś powołanie, niż ryzykować z niepewnym kandydatem. On był alpinistą i znał się na tych sprawach” – dodał Franciszek.

Znaczenie sakramentu pokuty Franciszek przypomina dziś nie tylko seminarzystom, ale wszystkim wiernym. Na Twitterze napisał: „Wielki Tydzień to dobry moment na spowiedź i na podjęcie na nowo właściwej drogi”. Za: [Radio watykanskie](http://Radio.watykanskie)

KAPITUŁA GENERALNA CZASEM ŁASKI I OBECNOŚCI DUCHA

“Prawdziwym czasem łaski i obecności Ducha” było doświadczenie związane z Kapitułą Generalną 27, która zakończyła się w sobotę 12 kwietnia. To słowa, które wypowiedział w końcowym przemówieniu ks. Ángel Fernández Artime Esordisce, dziesiąty następca Księdza Bosko, jakie skierował do przeszło 200 ojców kapitulnych, a które było opatrzone tytułem: „Okazja, by bardziej należeć do Boga, bardziej należeć do braci, bardziej należeć do młodzieży”. Był to powrót do trzech grup tematycznych, które wskazał już ks. Pascual Chávez, zwołując KG27: mistycy Ducha, prorocy braterstwa i słudzy młodzieży.

Temat “ewangeliczna radykalność – praca i umiarkowanie” ukierunkowywał obrady Kapituły, które trwały siedem tygodni, angażując ojców kapitulnych w życie braterskie, studium, modlitwę i dyskusje, czego syntezę stanowi dokument końcowy.

W dokumencie końcowym powtarzają się słowa, które ukierunkowują trzy momenty: słuchania, lektury i drogi: *Jak Ksiądz Bosko, w dialogu z Panem, kroczyliśmy razem poruszeni Duchem, praktykując życie braterskie, jak to miało miejsce na Valdocco, otwarci na*

planowanie i współpracę, gotowi "do wyjścia" w kierunku peryferii, stając się prorockimi znakami w służbie młodzieży.



Aby "możliwość stała się wydarzeniem łaski" musimy być prowadzeni i musi nam towarzyszyć to Słowo, które przypomina, że bez korzeni nie można przynieść dobrego owocu, dlatego też latorośle muszą być zawsze zjednoczone z krzewem.

Stąd też pojawia się wielokrotne przypomnienie o tym, że w przypadku Salezjanów Księdza Bosko korzenie te tkwią w Ewangelii oraz w Becchi i na Valdocco: to, jak mówi Przełożony Generalny, pozwala nam włączyć się i wejść w działanie Boga, z brater-

stwem, które będzie nieodparcie profetyczne, żyć radykalnie, gdy chodzi o styl pracy i umiarkowania, z przekonaniem, że aby być dobrymi sługami młodzieży nie można być panami niczego i nikogo.

Kierując się takimi silnymi przesłankami i uwarunkowaniami, salezjańskie spojrzenie zwraca się w kierunku przyszłości, bazując na opcjach i Kapituły Generalnej i będąc oświecone przede wszystkim wolą świadczenia o Bogu życia. Ks. Ángel nie ukrywa, że wyzwaniem jest tutaj przede wszystkim osiągnięcie głębi życia duchowego, "co nie jest naszym silnym punktem". Tak więc trzeba wzywać Ducha Świętego, abyśmy mieli siłę do zmiany tej tendencji.

Wtedy będzie możliwa animacja wspólnot i ludzi młodych, wśród których trzeba uprzywilejować ubogich, ostatnich, wykluczonych. Nagłą potrzebą jest ewangelizacja młodzieży, kroczenie z nią, by razem stawić czoło wyzwaniom. A więc posłannictwo salezjańskie, które będzie przedmiotem dzielenia się z odpowiedzialnymi świeckimi i Rodziną Salezjańską.

Na koniec Przełożony Generalny zwraca swoją myśl ku Maryi i Księdzu Bosko, ponieważ oni są tymi, którzy towarzyszą autentycznemu poszukiwaniu Boga, doświadczeniu profetycznego braterstwa, służbie młodzieży, realizowanej z sercem Dobrego Pasterza. Poranna Eucharystia, zgromadzenie kapitulne i słowa Kierownika ks. Francesco Cereda zakończyły Kapitułę Generalną 27.

Za: www.infoans.orgkie

PAULIN Z AUSTRALII BISKUPEM

O. Columba Macbeth-Green, paulin, został mianowany przez Stolicę Apostolską nowym ordynariuszem w swojej rodzimej Diecezji Wilcannia-Forbes. Do tej pory o. Columba pełnił funkcję Wikariusza Prowincji Australijskiej naszego zakonu oraz Rektora paulińskiego sanktuarium „Marian Valley”, Canungra. Biskup nominat urodził się w Forbes w 1968 roku. Do Zakonu św. Pawła Pierwszego Pustelnika wstąpił w 1990 roku, profesję wieczystą złożył w 1996. Świecenia kapłańskie przyjął w 1997 roku z rąk ordynariusza Diecezji Wagga Wagga.



O. Columba miesiąc temu, w czasie ostatniej Kapituły Generalnej był delegatem Prowincji Australijskiej.

Z tej okazji pragniemy pamiętać o nim w naszych modlitwach i życzymy bisku-

powi nominatowi otwartości na działanie Ducha Świętego w nowej posłudze w Kościele. br. Tymoteusz Za: www.paulini.pl

O. S. SZYROKORADIUK OFM Ordynariuszem w Charkowie

Ojciec Święty mianował dwóch nowych ordynariuszy na Ukrainie. Są to dotychczasowi biskupi pomocniczy diecezji kijowsko-żytomierskiej Stanisław Szykoradiuk OFM i Witalij Skomarowski.

Bp Stanisław Szykoradiuk został ordynariuszem diecezji charkowsko-zaporoskiej, gdzie zastąpi 61-letniego bp. Mariana Buczka, który złożył rezygnację. Urodzony 57 lat temu, w 1956 r., w obwodzie chmielnickim na środkowej Ukrainie, odbył formację w seminarium duchownym w Rydze, otrzymując święcenia kapłańskie w 1984 r. W międzyczasie wstąpił do działającego w Związku Sowieckim w ukryciu Zakonu Braci Mniejszych. Przez 10 lat był proboszczem w Połonnem w diecezji kamieniecko-podolskiej. W 1995 r. o. Szykoradiuk został biskupem pomocniczym diecezji żytomierskiej (od 1998 r. kijowsko-żytomierskiej). Od 1996 r. jest on dyrektorem ukraińskiej Caritas. Przez ostatnie półtora roku pełnił równocześnie

obowiązki administratora apostolskiego w Łucku.



Ta właśnie diecezja łucka otrzymuje obecnie ordynariusza w osobie bp. Witalija Skomarowskiego. Urodzony 50 lat temu, w 1963 r., w Berdyczowie na środkowej Ukrainie, studiował on medycynę w Żytomierzu. Następnie, w 1985 r. wstąpił do seminarium w Rydze i przyjął święcenia kapłańskie w 1990 r. Był wikariuszem w Berdyczowie, potem proboszczem w Sumach, w latach 1995-2000 kanclerzem kurii w diecezji żytomierskiej (od 1998 r. kijowsko-żytomierskiej) i równocześnie proboszczem parafii katedralnej w Żytomierzu, a potem przez trzy lata rektorem seminarium. W 2003 r. ks. Skomarowski został kijowsko-żytomierskim biskupem pomocniczym. Za: Radio watykańskie

UROCZYSTOŚCI ROCZNICOWE W KATYNIU I SMOLEŃSKU

10 kwietnia w Smoleńsku odbyły się uroczystości upamiętniające 4 rocznicę katastrofy lotniczej, w której śmierć poniosło 96 osób na czele z Prezydentem RP Lechem Kaczyńskim. W spotkaniu modlitewnym, które rozpoczęło się o godz. 10.15 czasu moskiewskiego, uczestniczył również ks. Edmund Druz SChr. - dyrektor Centrum Pastoralnego przy Sekretariacie Konferencji Episkopatu

Białorusi z Mińska. Następnie oficjalne delegacje z Rosji i Polski oraz pielgrzymi udali się do lasu katyńskiego pod Smoleńskiem, aby złożyć wieńce i zapalić znicze.

O godz. 11.30 rozpoczęła się msza św. w języku polskim, ofiarowana za pomordowanych spoczywających na Polskim Cmentarzu Wojennym w Katyniu (w 74 rocznicę tej sowieckiej zbrodni) oraz za tych, którzy zginęli w katastrofie lotniczej w Smoleńsku.

Za: www.chrystusowcy.pl

ŚWIĘTO MĘCZENNIKÓW u franciszkanów w Matugga

W niedzielę 6 kwietnia we franciszkańskiej parafii w Matugga Ekgungo Abajulizi – czyli Święto Męczenników Ugandyjskich zgromadziło ponad 600 wiernych. Na początku spotkania prelegenci ks. Augustyn Mpagi oraz ks. Musoke Muwonge (z sanktuarium męczenników ugandyjskich w Namugongo) przedstawili życie 22 męczenników oraz ukazali, że wybrali oni całkowicie życie dla wiary i Jezusa. Ks. Augustyn i Musoke przekonywali, że możliwe jest zerwanie ze zwyczajami przeciwnymi Ewangelii, (jakimi są czary) i wyboru Jezusa jako jedynego Pana. Dla ludzi w Ugandzie jest to pewien problem. W samym Matugga jest wielu czarowników, ponadto duża liczba katolików godzi życie „chrześcijańskie” z tradycyjnymi wierzeniami. Wyliczono kiedyś, że tylko w okolicach naszego miejsca jest ok. 10 czynnych czarowników, sama parafia usytuowana jest na wzgórzu, na szczycie którego wciąż bardzo aktywni są czarownicy.

Mszy świętej przewodniczył Wikariusz Generalny ks. Prałata Charlsa Kasibante. Po niej był również czas na świadectwa. Wierni wysłuchali historii mężczyzny, który urodził się kaleką. Lekarze nie dawali mu szans na to, że kiedykolwiek będzie chodził. Gdy miał on dwa lata, rodzice odprawili nowennę o jego uzdrowienie za wstawiennictwem męczenników ugandyjskich. Obecnie ma 51



lat i chodzi, ponieważ został cudownie uzdrowiony. Po uroczystościach wszyscy mogli zjeść wspólnie skromny posiłek.

Ekgungo Abajulizi (Święto Męczenników) to program duszpasterski przeżywany przed 50-tą rocznicą obchodów jubileuszu kanonizacji Męczenników z Ugandy, zapoczątkowany przez Abp. Cypriana Kizito Lwanga. Główne uroczystości odbędą się prawdopodobnie w przyszłym roku. Na obchody jubileuszu został zaproszony Papież Franciszek. o. Wojciech Ulman

Za: www.franciszkanie.pl

Powitanie relikwii św. Faustyny u sercanów w Trnovčici

Parafia pw. NMP. Matki Kościoła i św. Maksymiliana Kolbego w Trnovčici, Zagrzeb, 4. kwietnia uroczyste powitała relikwię św. Faustyny Kowalskiej, pośredniczki orędzie o Bożym Miłosierdziu. Relikwie Świętej trafiły do parafii za pośrednictwem proboszcza, ks. Andrzeja Wośko, sercanina. Ofiarowały je parafii siostry ze Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia z Łagiewnik. Zgodę na przekazanie relikwii wydała matka generalna, s. Petra Kowalczyk, ZMBM. Podczas uroczystej procesji relikwiarz został wniesiony do kościoła parafialnego, potem odmówiono Koronkę, a następnie została odprawiona Droga Krzyżowa. Rozmyślenia przed każdą stacją zostały wybrane z Dzienniczka św. Faustyny, a poprowadziła ją wspólnota czcicieli Bożego Miłosierdzia „Faustinum”, która działa w parafii od początków jej istnienia (1993 roku). Mszę św. ku czci Bożego miłosierdzia odprawił i kazanie

wyłosił ks. Andrzej, proboszcz tutejszej parafii. Powiedział między innymi:



„Dla miłości jaką odczuwamy wobec Bożego miłosierdzia, dzięki św. Faustynie, przyjęliśmy wiele łask i wiele radości. Trudiliśmy się poznać św. Faustynę, słuchać jej posłania które zapisała w Dzienniczku i szerzyć go dalej. Robiliśmy to poprzez ustanowienie wspólnoty czcicieli Bożego miłosierdzia – „Faustinum”; poprzez wspólne odprawianie nowenny ku czci Bożego miłosierdzia od

wielkiego Piątku do niedzieli Bożego miłosierdzia o godzinie 15.00; przez uroczyste obchodzenie niedzieli Bożego miłosierdzia z roku na rok, poprzez wydawanie czasopisma „Miłujcie się” i jego szerzenie, a które jest wydawane raz do roku i to z intencją – zdobywać serca dla Jezusa Miłosierdnego. Nie wolno nam zapomnieć ogromną łaskę że to właśnie w Trnovčici, w roku 2012, w niedzielę Bożego miłosierdzia, gośpiczo-senjski biskup Mile Bogović był pierwszym chorwackim biskupem który przewodniczył uroczystej Mszy św. ku czci Bożego miłosierdzia o godzinie 15. – w Godzinie miłosierdzia. Wielką radością dla nas było pierwsze nationalne spotkanie czcicieli Bożego miłosierdzia z całej Chorwacji, które miało miejsce w dzień wspomnienia św. Faustyny, 5. października 2013 roku i odbyło się właśnie w Trnovčici, jak również odprawiona uroczysta Msza św., której przewodniczył biskup pomocniczy Zagrzebia Ivan Šaško, a która miała miejsce w zagrzebskiej katedrze nazywaną „katedrą Alojzego Stepinaca””.

Za: www.sercanie.pl

BENEDYKTYŃSKIE NIEBO W TAJLANDII

Nazywa się „Niebo Tajlandii” i zbudowano go na obrzeżach miasta Chiang Mai. Posiada dziesięć cel dla mnichów, osiem pokoi gościnnych oraz kaplicę. Jego mieszkańcy dzielą czas między regularną modlitwę a pracę przy uprawie kukurydzy, ryżu i drzew owocowych. Tak wygląda pierwszy tajlandzki klasztor benedyktynów, zbudowany na północy kraju.

Na razie we wspólnocie żyje pięciu mnichów. Wszyscy pochodzą z Wietnamu, gdzie istnieją już trzy benedyktyńskie klasztory i nie brakuje powołań. Jako że władze zabroniły otwarcia czwartej wspólnoty, benedyktyni zdecydowali się na osiedlenie w Tajlandii. Wsparcie otrzymali od miejscowego Kościoła, a także od katolików z północnych Włoch. W inauguracji klasztoru wzięli zatem udział biskupi z Chiang Mai i z Padwy, skąd do południowo-wschodniej Azji przyjeżdżają także misjonarze.



Za: Radio watykańskie

Zapowiedzi wydarzeń

TRIDUUM PASCHALNE Z PAPIEŻEM

Zgodnie z wielowiekowym zwyczajem papież przewodniczy w Watykanie głównym obrzędom Triduum Paschalnego.

W Wielki Czwartek 17 kwietnia Franciszek będzie przewodniczył Mszy św. Krzyżma w bazylice św. Piotra, a po południu będzie sprawował Mszę św. Wieczery Pańskiej w troszczącym się o osoby niepełnosprawne i starsze Ośrodku Santa Maria della Provvidenza, przy Via Casal del Marmo 401 w Rzymie.

W celebracji wezmą udział osoby gośczone w tym ośrodku oraz ich rodziny, personel i kierownictwo. Franciszek umyje stopy 12 osobom starszym i niepełnosprawnym. Jak wiadomo, przed rokiem Ojciec Święty sprawował liturgię Wieczery Pańskiej w rzymskim więzieniu dla nieletnich „Casal del Marmo”. Umył wówczas stopy 12 osadzonym różnych narodowości i religii, w tym 2 dziewczętom – jednej z Włoch i jednej z Serbii – muzulmance.

Prowadzony przez Fundację ks. Gnocchiego Ośrodek „S. Maria della Provvidenza” dysponuje 150 miejscami, z czego 60 przeznaczonych jest dla osób niesamodzielnym, którym nie można udzielić

pomocy w domu, 60 dla osób poddanej rehabilitacji ekstensywnej, o wysokim poziomie pomocy, 30 miejsc dla pacjentów wymagających rehabilitacji neuro-motorycznej.



W Wielki Piątek, 18 kwietnia jedynym dniem w roku kościelnym, gdy w Kościele katolickim nie odprawia się Eucharystii – Ojciec Święty będzie przewodniczył w bazylice św. Piotra liturgii Męki Pańskiej o godz. 17. Złożą się na nią Liturgia Słowa, adoracja Krzyża i Komunia święta. O godz. 21.15 rozpocznie się tradycyjna Droga Krzyżowa wokół Koloseum, do której rozważania przygotował w tym roku abp Giancarlo Maria Bregantini. Ordynariusz archidiecezji Campobasso-Boiano we włoskim episkopacie pełni funkcję przewodniczącego komisji ds. problemów

społecznych i pracy. Mottem jego rozważań będą słowa: „Oblicze Chrystusa, obliczem człowieka”.

W procesji weźmie udział Ojciec Święty, który na zakończenie wygłosi do wiernych przemówienie i udzieli wszystkim błogosławieństwa apostołskiego.

W sobotę 19 kwietnia o godz. 20.30 rozpocznie się wigilia paschalna w bazylice św. Piotra. Złożą się na nią pobłogosławienie przez Franciszka nowego ognia na dziedzińcu przed świątynią, procesjonalne wejście z nim do bazyliki i stopniowe zapalenie paschału przy śpiewie hymnu „Exsultet”. Potem rozpocznie się Liturgia Słowa, Liturgia Chrztu i wreszcie Liturgia Eucharystyczna z udziałem kardynałów i biskupów – wszystkim im będzie przewodniczył papież.

W niedzielę wielkanocną, 20 kwietnia o godz. 10.15 Ojciec Święty będzie przewodniczył Eucharystii na placu św. Piotra, zaś w południe z loggii centralnej bazyliki watykańskiej złoży wszystkim życzenia świąteczne i udzieli uroczystego błogosławieństwa „Urbi et Orbi” – Miastu i światu.

PACZKA na śniadanie wielkanocne w Gdańsku

Organizowaniem świątecznej akcji zajmuje się co roku prowadzona przez gdańskich studentów Kuchnia Świętego Mikołaja, która działa w ramach „Górki” i od lat pomaga bezdomnym z Trójmiasta.

„Jeżeli znają państwo firmy które mogłyby nas wspomóc finansowo bądź obdarować produktami takimi jak: słodycze,

owoce, środki czystości, konserwy to prosimy o kontakt” – apelują studenci z DA „Górka”.

Zachęcają również, by ich akcję wesprzeć finansowo, wpłacając pieniądze na konto bankowe:

Kuchnia Św. Mikołaja
OO.Dominikanów w Gdańsku.
Nordea Bank Polska S.A

Oddział Gdańsk I
81 1440 1097 0000 0000 0108 3667.

Kuchnia Świętego Mikołaja, która wzięła nazwę od patrona dominikańskiej świątyni w Gdańsku, przygotowuje również dla bezdomnych co roku wigilijną wieczerzę, a od listopada do kwietnia w każdy czwartek wydaje dla nich zupy nieopodal gdańskiego dworca.

Za: www.dominikanie.pl

PONOWNE ZAPROSZENIE na sympozjum do Krzydliny Małej

O. prof. dr hab. Jacek Kiciński CMF, redaktor „Życia Konsekwowanego” oraz wikariusz biskupi ds. życia konsekwowanego Archidiecezji Wrocławskiej zaprasza na Ogólnopolskie Sympozjum Teologii Życia Konsekwowanego nt.: **Rozpocząć na nowo od Chrystusa *Evangelii Gaudium* w życiu konsekwowanym**, które odbędzie się w dniach: 01 – 04 maja br. w Klaretyńskim Centrum Dialogu i Spotkań w Krzydlinie Małej k/Wrocławia.

Ogólnopolskie Sympozjum Teologii Życia Konsekwowanego

Krzydlina Mała 01-04 maja 2014

Rozpocząć na nowo od Chrystusa *Evangelii Gaudium* w życiu konsekwowanym

01 maja (czwartek) Być miłością Chrystusa

18⁰⁰ – Eucharystia - przewodniczy Ks. bp. prof. dr hab. Andrzej Siemieniowski

19⁰⁰ – Kolacja

19²⁰ – Przywitanie Gości

19³⁰ – *Kontemplacja oblicza Chrystusa*

źródłem skuteczności apostołskiej

Ks. bp. prof. dr hab. Andrzej Siemieniowski

02 maja (piątek) Z odwagą wyruszyć w drogę

07⁰⁰ – Jutrznia

07³⁰ – Śniadanie

08⁰⁰ – Konferencja I – *Życie konsekwowane wędrowną *Evangelii* w czasie*

Ks. dr Marek Dziewiecki

08⁴⁰ – Dyskusja

09⁰⁰ – Konferencja II – *Pokusy i zagrożenia na drodze rad ewangelicznych*

S. dr Jolanta Hernik RMI

09⁴⁰ – Dyskusja

10⁰⁰ – Konferencja III – *Troska o osobistą i wspólnotową tożsamość*

o. prof. dr hab. Piotr Liszka CMF

10⁴⁰ – Dyskusja

12⁰⁰ – Eucharystia

13⁰⁰ – Obiad

15⁰⁰ – Konwersatoria tematyczne

Jak na nowo odnaleźć sens i jakość życia konsekwowanego?

S. dr Władysława Krasiczyńska CSSJ

Priorytety formacji na dziś – czy coś się zmieniło?

O. lic. Robert Kycia CMF

Idźcie i nauczajcie a nie „siedźcie i czekajcie”

O. lic. Fabian Kaltbach OFM

16⁰⁰ – Kawa

17⁰⁰ – Dyskusja panelowa (prowadzi s. dr Władysława Krasiczyńska CSSJ)

19⁰⁰ – Kolacja

20³⁰ – Nabożeństwo majowe



03 maja (sobota) życie duchowe na pierwszym miejscu

07⁰⁰ – Jutrznia

07³⁰ – Śniadanie

08⁰⁰ – Konferencja I – *Duszpasterstwo w nawróceniu. Nawrócić się by nawracać innym*

O. prof. dr hab. Józef Augustyn SJ

08⁴⁰ – Dyskusja

09⁰⁰ – Konferencja II – *Kontemplować oblicze Chrystusa, żyć Jego słowem i dzielić się z innymi*

S. dr Władysława Krasiczyńska CSSJ

09⁴⁰ – Dyskusja

10⁰⁰ – Konferencja III – *Aktualne wyzwania dla duchowości osób konsekwowanych*

o. prof. dr hab. Jacek Kiciński CMF

10⁴⁰ – Dyskusja

12⁰⁰ – Eucharystia

13⁰⁰ – Obiad

Klaretyńskie Centrum Dialogu i Spotkań

15⁰⁰ – Konwersatoria tematyczne

Rachunek sumienia oraz pokuta i pojednanie w życiu osoby konsekwowanej

S. dr Jolanta Hernik RMI

Jak uczestniczyć w nowej ewangelizacji?

O. lic. Łukasz Przybyło CMF

Nowe bukłaki i stare wino – kompromis czy radykalizm w życiu codziennym

Ks. dr hab. Bogdan Giemza SDS

16⁰⁰ – Kawa

17⁰⁰ – Dyskusja panelowa (prowadzi o. prof. dr hab. Piotr Liszka CMF)

19⁰⁰ – Kolacja

20³⁰ – Nabożeństwo majowe

04 maja (niedziela) wobec współczesnych znaków czasu

07⁰⁰ – Eucharystia

08⁰⁰ – Śniadanie

08³⁰ – Konferencja I – *Radość konsekracji nadzieją dla współczesnego świata*

O. prof. dr hab. Czesław Parzyszek SAC

09¹⁵ – Dyskusja

10⁰⁰ – Konferencja II – *Evangelii Gaudium w służbie prawdy i sprawiedliwości*

O. dr hab. Kazimierz Papciak SSCC

10⁴⁵ – Podsumowanie Sympozjum – O.

prof. dr hab. Piotr Liszka CMF

11³⁰ – Obiad

Całkowity koszt Sympozjum (noclegi, posiłki) wynosi – 280 zł. Dojazd: PKP (ewentualnie PKS) ze stacji Wrocław Główny do stacji Wołów (kierunek: Głogów, Zielona Góra) – stąd gwarantujemy dojazd samochodem do Krzydliny

Prosimy bardzo o potwierdzenie udziału w Sympozjum do dnia 20 kwietnia br. Na adres: zk.redakcja@palabra.pl lub jkicin-skicmf@gmail.com lub tel. 071/348 30 86

Z wyrazami szacunku
o. Jacek Kiciński CMF

Witryna tygodnia

NOWY ROCZNIK STATYSTYCZNY KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO W POLSCE

W Sekretariacie Episkopatu Polski odbyła się prezentacja Rocznika Kościoła katolickiego w Polsce za lata 1991-2011. Uczestniczyli w niej JE bp. Wojciech Polak, Sekretarz KEP, prof. Janusz Witkowski, Prezes GUS oraz ks. prof. Witold Zdaniewicz, Dyrektor ISKK.

Z punktu widzenia społecznego Kościół katolicki jest jedną z ważnych instytucji w Polsce. Stanowi nie tylko część Kościoła

powszechnego, ale jest głęboko wpisany w historię naszego kraju. Świadomi tego faktu byli autorzy reprezentujący zarówno Główny Urząd Statystyczny jak i Instytut Statystyki Kościoła Katolickiego, którzy dzięki możliwej po przemianach demokratycznych w Polsce współpracy tych dwóch instytucji, przygotowali Rocznik statystyczny Kościoła katolickiego obejmujący lata 1918-1990.

Od czasu wydania tego pamiętnego rocznika, Instytut Statystyki Kościoła Katolickiego pozostaje w stałej współpracy z Głównym Urzędem Statystycznym. Dzięki temu udało się zrealizować wiele wspólnych badań oraz inicjatyw, m.in. nadawanie numerów Regon parafiom katolickim, badanie organizacji trzeciego sektora czy przygotowanie do Narodowego Spisu Powszechnego.

Po dwudziestu latach świadectwem tej owocnej współpracy Głównego Urzędu Statystycznego oraz Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego jest niniejsza publikacja, drugi w III Rzeczypospolitej Rocznik Kościoła katolickiego w Polsce. Autorzy rocznika postawili sobie za cel ukazanie w sposób możliwie pełny statystycznego obrazu Kościoła katolickiego w Polsce.

Mamy świadomość, że nie jest to obraz wyczerpujący, ale bez wątpienia należy go traktować jako statystyczny raport, wykorzystujący wszystkie dostępne dane i ukazujący dynamikę instytucji Kościoła katolickiego w Polsce w ciągu 20 lat transformacji naszego kraju. Wśród zasadniczych źródeł oprócz danych Głównego Urzędu Statystycznego oraz Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego rocznik prezentuje dane zawarte w *Annuario Statisticum Ecclesiae* watykańskiego Biura Statystycznego oraz dane niektórych komisji Konferencji Episkopatu Polski. Rocznik został tak zaplanowany, aby przekrojowo ukazywał podstawowe za-

gadnienia takie jak podział administracyjny, świeckich i duchowieństwo, zakony męskie oraz żeńskie, kościelne organizacje trzeciego sektora jak również sakralne zabytki oraz miejsca pielgrzymkowe.



Ponadto rocznik stara się ukazać również – przynajmniej w minimalnym zakresie – sferę duchową Kościoła dostępną dzięki wypracowanemu przez Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego wskaźnikom religijności (*dominantes, communicantes i participantes*).

W roczniku ukazano także niektóre aspekty terytorialnego zróżnicowania zarówno struktur Kościoła, jak i religijności. Ponadto nie brakuje w roczniku informacji na temat tak istotnych elementów życia Kościoła jak powołania, działalność charytatywna, misyjna, pielgrzymki oraz święci i błogosławieni.

Publikacja dostępna jest w Zakładzie Wydawnictw Statystycznych GUS oraz elektronicznie będzie udostępniona na stronie GUS: www.stat.gov.pl.

Za: www.iskk.pl

Odeszli do Pana

ŚP. KS. LEONARD WOŁOSZYK (1926-2014) SAC

Dnia 11 kwietnia 2014 roku zmarł nasz współbrat ks. Leonard Wołoszyk SAC. Ks. Leonard Wołoszyk SAC urodził się 10 czerwca 1926 roku w Konarzynie.

Pierwszą konsekrację w Stowarzyszeniu Apostolstwa Katolickiego złożył 5 lipca 1953 roku w Żąbkowicach Śląskich.

Święcenia prezbiteratu otrzymał 11 czerwca 1959 roku w Ołtarzewie.

Po święceniach kapłańskich posługiwał w Gdańsku (1959-1960 – studium pastoralne), Żąbkowicach Śląskich (1960-1963), Wałbrzychu (1963-1964), Częstochowie (1964),



Kisielicach/Goryniu (1964-1975), Częstochowie (1975-1977), Przedborowej (1977-1978), Rynie (1978-1979), gdańsku Wrzeszczu (1979-1980), Szczecinie (1980-1987), Gdańsku (1987-1993) i w Chełmnie (1993-2014).

Msza św. pogrzebowa w intencji śp. ks. Leonarda została odprawiona 14 kwietnia br. w pallotyńskim kościele p.w. św. Józefa w Chełmnie. Po Mszy św. odbył się pogrzeb na cmentarzu parafialnym.

Śp. ks. Leonarda polecamy Miłosierdziu Bożemu, prosząc dla Niego o łaskę nieba.

Zarząd Prowincjalny Pallotynów, Poznań
Za: www.sac.org.pl

ŚP. O. BOGUMIŁ JASIŃSKI (1939-2014) OP

8 kwietnia zmarł w szpitalu w Krakowie O. Bogumił Jasiński. Dominikanin. Miał 74 lata. Mieszkał w klasztorze w Krakowie. W Zakonie Kaznodziejskim przeżył prawie 60 lat. Ostatnio był asystentem fraternali świeckich dominikanów przy krakowskim klasztorze. W latach 60. i 70. pracował jako duszpasterz akademicki w Krakowie i

Poznaniu. Był także katechetą w Jarosławiu i przez 13 lat proboszczem w Hermanicach oraz kapłanem mniszek w Świętej Annie i duszpasterzem we Wrocławiu. Ostatnio mieszkał w krakowskim klasztorze. Współbracia i wierni zapamiętali go jako bardzo dobrego kaznodzieję.

O. Bogumił Jasiński urodził się 9 sierpnia 1939 roku w Pomorcach na Pomorzu Zachodnim. Do Zakonu Kaznodziejskiego wstąpił w 1955 roku. W roku 1961 złożył śluby wieczyste, a trzy lata później przyjął święcenia kapłańskie.

Za: dominanie.pl